

1733.

1. Ermelbrand, Franciscus Henricus Josephus: De medicina univ.
versali per nuntium et patrem sequi iurata
2. Fieseler, Christianus Henricus: De habitu philosophiae
Friburgense in universitate
3. Folling, Georgius Christophorus: De remedio l. 2. l. 2. l. 2.
versali. curat. neque in transactione juris et
neque in administratione publica adu. Heudo.
4. Holzschaber, Carolus Sigismundus: Oratio de coenitio
d. 1356. Norimbergae celebratis in quibus Pontif. IV.
Fug. aurea bulla fuit saecula: Accedit index
diplomaticus tempore istorum constitutionum Norim-
bergae promulgatorum itaque recensio aureae
bullae exemplarium miss. et typis impressorum
5^a et
Kroterus, Fr. David: De prom. & pace religiosa
Norimbergensi

6. Meyfeldius, Francus Godofredus: Brevitatis chirurgicae.
munda eorum. sicutus Historiam partus officialis ac
specifico structure uteri circa placentam

7. Spies, Walpurgus Albertus: De jure patris potestate
in circa nuptias liberorum.

1733.

1. Entler, Johannes Martinus: De jure usufructuaria per
mi in parochialibus hinc speciatim sylvis vntis
Pfarthölzern.

2. Holzmann, Johannes Michael: De transactio pro re
munda vera.

3. Krollius, Francus David: Voluntarium imperii consortium
inter Fredericum Rustriacum et Augustum Bavaricum
duces. disquisitionis creaturae publicae. . . sub
mittit

3.^a Pfennig, Christophorus Jacobus: De perturbatione vitæ

4. Schwarzes, Christianus Gollib: An omnia pudentiarum
exemplaria quæ extant, Florentinis man-
verint.

5. Spizius, Johann Albertus: De revocatione testamen-
torum in primis reciprocis

1734.

1. Freyer, Welfengus Sebastianus: Medicæ rationis
considerationem . . . inauguralis hęc dissertationis
instituit.

2. Krieger, Joh. Paulus: De testamentis coram parochis
et pastoribus testibus occasione Cap. 10. X. De testamentis.

3.^a Schulz, Georgius Corradus: De usu illorum delictis
amissionem fundorum inherentes. 2 Saep. pl.

4. Spizius, Johann Albertus: De vi undarum pectorum

282/405

1734, 3a

19

Q. D. B. V.

DISSERTATIO INAUGURALIS IURIDICA
DE

VASALLORVM
DELICTIS
AMMISSIONEM FEVDORVM
INGERENTIBVS

QVAM

AUTHORITATE ET CONSENSV

MAGNIFICI

JCTORVM ORDINIS

IN

INCLVTA ACADEMIA ALTORFINA

PRO LICENTIA

SVMMAS IN VTROQVE IVRE
DIGNITATES PRIVILEGIAQVE LEGITIME
CAPESSENDI

PVBLICAE ET SOLEMNI DISQVISITIONI
EXPONET

GEORGIVS CONRADVS SCHVLER

NORIMBERGENSIS

D. IVLII ANNO MDCCXXXIV.

LITERIS MAGNI DANIELIS MEYERI.

L. D. E. N.
DISSERTATIO INAGURALIS IURIDICA

VASSALLO RVM

DELICTIS

AMMISSIONEM REVDORVM

INGRATIBVS

AVTHORITATE ET CONSENSV

ACTORVM ORDINIS

IN CIVITA ACADÉMIA ALTORINA

PRO LICENTIA

SVMMAE IN VTROVE IURE

IGNITATES PRAELEGANDI LEGIBVS

CAUSIS

GEORGIVS CONRADVS SCHVLER

NORIMBERGENSIS
D. 1711 ANNO MDCCXIV

LITERIS MAGNI DANIELIS MEYERI

PRAEFATIO.

Meditanti mihi, quaenam ex penu Juris materia in dissertatione inaugurali tractanda sumeretur, atque post examina exantlata publice defenderetur, offerebat se primo una Juris publici de delictis Vasallorum Imperii, quam jam inchoatam pro ingenii mei virium, utut tenuissimarum mensura, sine dubio absolvisssem, nisi quaedam rationes ab ulteriori elaboratione me abalienassent. Deinde incidi in hanc materiam de delictis Vasallorum, utputa inferiorum, amissionem feudorum ingerentibus. Sed praecipuum mihi videtur, ne quispiam me accuset iniquae opinionis. quasi statuentis, Vasallo cujusdam delicti reo sine ulla praevia cognitione feudum adimi, quanquam nonnulli legum feudaliu interpretes, in notoriis delictis, dominis privatam auctoritatem concedunt. Enim vero mearum tantum partium fuit, demonstrare, quaenam sint delicta, quae Vasallos feudi possessione indignos reddant. Aliam vero tractationem requirit Judicium Parium, in quo, Vasallo audito, sententia profertur, atquae etiam cognoscatur, num ademtum feudum ad dominum cum plena retentione revertatur, an post mortem Vasalli delinquentis ad ejus agnatos de-

vobatur. Nostrae itaque materiae disquisitio, quae est exacta ad legum feudaliū, vulgo Longobardicarum placita, obsecro, ut benevole excipiat, delictique rea, si ego erraverim ac in delictis Vasallorum rite investigandis deliquerim, humaniter castigetur.

I.

Delicta consistunt
in commissione
& omissione.

Quamvis neminem, qui a limine Juris civilis scientiam salutarit, delictorum nomine, ut ex (a) privatorum, (b) publicorumque cognitione patet, facta illicita sponte admitta, venire, fugere possit; in generali tamen conceptu id, quod contra (c) leges vel committitur vel omittitur, delictum a dire neutquam dubitare licet. Enimvero (d) omisso patris consensus ad nuptias contrahendas Jure Civili necessarii, vadimonii (e) desertio, inventarii confectio a tutore (f) neglecta, idque genus alia delictorum nomine ceteri possunt. Non quidem inficiandum est, commissionis delicta, omissionis delictis plerumque multo (g) graviora esse.

II.

Definitio delicti
vasalli.

Delictum Vasalli, est habitus Vasalli actiones suas ratione contraria dirigendi, quam legibus feudilibus praescribitur. Actio autem est mutatio status, cujus ratio continetur in Vasallo, qui eundem mutat. Cum statum leges feudales ita limitent, ut id, quod a Vasallo fieri debet, fiat, & quod ab eodem non fieri debet, omitatur;

(a) tot. tit. ff. d. priv. delict. (b) l. 1. ff. d. publ. jud. (c) arg. l. 1. C. de leg. (d) pr. l. d. nupt. (e) tit. ff. Si quis caut. (f) l. ult. §. 1. C. arbit. tut. (g) Corraf. l. 6. misc. c. 1. n. 4.

tatur; mutat contraria ratione statum Vasallus omissione officii sui, & commissione ejus, quod non faciendum erat. Inde delicta Vasallorum intelliguntur ea, quae non modo in commissione factorum illicitorum, legibus feudalibus prohibitorum, sed etiam in omissione ejus, quod eadem fieri jubent, consistunt. Quia autem leges, nisi sanctio poenalis statuta sit, transgressione facile violantur; poena etiam, utpote amissio feudi, Vasallis (b) transgressoribus imminet, atque est feudalis. Nonnulla enim eorundem delicta poenis divinarum atque civilium legum etiam subiecta sunt.

Poenam delicti est amissio feudi.

III.

Cum delicta Vasallorum vel in omissione vel commissione (§. II.) ponantur, & amissionem feudi ingerant, ejusmodi feuda intelligenda veniunt, quorum nec essentia nec natura quibusdam pactationibus vel consuetudine alterationem subierunt, nec inde eis amplior contigit libertas. Ubi enim quaedam pacta contractibus feudalibus adjecta sunt, vel contraria consuetudo obtinet; ibi legum nostrarum feudalium rigor cessat, nec poenam infligere potest. Nonnulla vero feuda (i) sunt, quae a feudorum rectorum essentia naturaque recedunt, & majori libertate gaudent, atque adeo quod in aliis feudis delicti nomine censetur, in quibusdam pro delicto non habetur.

Quaenam feuda hic intelliguntur.

IV.

Fides feudalis, cujus praestationem detrectare Vasallo non licet, alia est, quam quilibet alteri (k) debet, atque exhibitione reverentiae, Domino debitae,

In quo fides feudalis consistit.

A 3

grato.

(b) arg. 1. f. 21. 1. f. 7. 1. f. 22 §. ult. (i) 2. f. 48. 2. f. 2. §. praet. 1. f. 8. §. filiae vero. 1. f. 14. §. ult. 2. f. 3. §. ult. 2. f. 3. §. ult. 2. f. 24. (k) arg. l. 3. in fin. ff. de j. & j.

gratoque cum animo conjunctae, conservatione ejus salutis honorisque, promotione commodi, tempestiva defensione, averfioneque damni eidem imminenti, magna ex parte (1) absolvitur.

V.

Fides substantialis
quid feudi.

A feudo (m) abesse non potest haec fides, quae, ut sibi (n) praestetur, feuda dant Domini. Vassallus in culpa versans, ut Dominus finis intenti non potiat, quod faciendum erat (§. II.) omittit, efficitque ut ratio, qua actio Domini in feudo concedendo determinabatur, cesset, qua cessante beneficium cessat, nec, quod sibi Vassallus vindicet, in feudo quicquam habet, inde propter detractionem fidei feudum (o) perdit.

VI.

Juramentum fidelitatis
practitari debet.

Quoniam feuda hunc in finem (§. V.) dantur ut fides exhibeatur; juramentum fidelitatis, quod, Vassalli majori vinculo illigandi gratia lege feudali (p) introductum, Domino jubente nec pacto (§. III.) obstante, non recusandum est, praestari debet. Juret vero (q) Vassallus quando de novo feudo vel investitur, vel de feudo per successionem delato investiturae renovationem quaerit. Quodsi in fide juramento obstringendi refractarius est; feudum habere vel retinere non (r) potest.

In modico feudo
praest. juram.
fidel. non neces-
saria putatur.

2. De feudo modico investitum fidelitatis juramentum praestare, non ubique necessarium (s) putatur.

3. Prae-

(1) 2. f. 6. 2. f. 7. 2. f. 23. (m) 2. f. 3. §. fin. Duarenus d. feud. c. 2. n. 3. Cujac. in praef. feud. in fin. Vultej. l. 1. d. feud. c. 6. (n) 2. f. 23. (o) 1. f. 21. (p) 2. f. 6. 2. f. 7. (q) 2. f. 3. (r) 2. f. 24. §. 1. arg. 2. f. 7. §. ult. (s) Rosenth. l. 6. concl. 39. d. feud. Schulz. c. 9. n. 38. Vult. l. 1. c. 7. n. 39.

3. Praelato vel alii, qui nomine Ecclesiae feudum tenet, juramentum remitti ex capitulo extraordinario (*t*) colligitur.

Remittitur si quis nomine Ecclesiae feudum tenet.

VII.

Juramentum fidelitatis vel per ipsum Vasallum vel per alium praestatur. Si a Domino stat gravis justae causa, quae alium non facile admittere possit, et tamen juramentum fidelitatis (§. VI.) praestandum est; Vasallus id praestare debet. Alia quoque ratio accedere potest, si jura consuetudinesque ipsius praesentiam (*u*) requirunt. Vasallus ergo tribus vicibus (*x*) citatus nec justae excusationis munimento adjutus, si non comparet, feudo (*y*) privari potest.

si Vasallus obligatus in ipsa persona juramentum fidelitatis non praestat, feudum perdit.

2. Secundum Jus commune feudale praestatio juramenti per (*z*) aliam personam, quae in animam Vasalli jurat, fieri potest.

Alia persona secundum Jus commune feudale jur. fid. praestare potest.

VIII.

Cum successio, quae olim non (*a*) obtinuit, in feudis gradatim permitteretur, dominium vero directum apud Dominum feudi ejusque successores (*b*) maneret; mutatione in persona Vasalli orta, ille, qui in locum alterius succedit, eundem, quem hic pro suo domino agnovit, pro suo quoque domino agnoscere atque (§. V.) fidelem se (*c*) gerere debet. Hanc agnitionem (*d*) petitio renovationis investiturae cum juramento fidelitatis conjunctae probat. Inde renovationis investiturae et jura-

Successor vasalli petitione renovat, invest. & juram. fidel. omittis in feudo non manere potest.

(*t*) 2. f. 91. (*u*) conf. Cujac. t. 4. lib. 2. Hottom. in disp. feud. c. 10. d. invest. foll. Hart. Pift. l. 2. quaest. 47. n. ult. (*x*) 2. f. 24. §. 1. (*y*) c. l. 2. f. 24. (*z*) 2. f. 3. §. 1. (*a*) 1. f. 1. §. 1. (*b*) c. l. §. 2. & 4. 2. f. 31. 2. f. 50. 2. f. 23. §. fin. 2. f. 8. §. 3. (*c*) arg. l. 56. §. 1. l. 38. §. 5. d. V. O. (*d*) 2. f. 3. 2. f. 32. 2. f. 24. §. 1.

juramenti fidelitatis (§. II. VI.) omisso Vasallum successione (e) indignum reddere potest.

IX.

Vasallus poenae amissionis feudi subicitur, si apud successorem domini renovat invest. non quaerit nec juram. fidel. praestet.

Eadem omisso, mutatione in persona domini (f) nata, eadem (g) poena afficitur; si Vasallus, Domini, qui ipsum personali promissione obligatum tenebat, successori, cui jus antecessoris competit, eandem personalem promissionem per renovationem investiturae juramentumque fidelitatis faciendam denegare vult.

X.

Duae mutationes, quae divisione vasallorum, vel divisione dominorum nasci possunt, adhuc annotantur.

Hanc (§. VIII. IX.) duplicem mutationem aliae duae excipere possunt. Unam reddi divisio Vasallorum, qui antea communiter feudum possidebant, singulique fidelitatem sed unam (h) jurarunt, divisione vero facta quilibet, qui id, quod sibi divisione obtigit, non amplius pro parte, sed pro toto possidere censetur, sine concurrentia alius convasalli pro quantitate et qualitate solus domino (i) obstrictus est. Alteram mutationem efficit divisio Dominorum, quibus antea in communiione viventibus una (k) fidelitas debebatur. Cum autem hi partitione inita se sejungant; Vasallus, qui feudum, cujus directum dominium unus vel alter divisione nactus est, tenet, unum vel alterum solum pro suo domino obligatus (l) agnoscere debet; Sub hac utraque mutatione renovatio investiturae (m) quaeri debet, quanquam novam juramenti praestationem exigi posse, non improbe (n) negatur.

XI. Aliae

(e) 2. f. 40. 2. f. 24. pr. (f) Rosent. c. 6. concl. 24. n. f. (g) c. l. 2. f. 24. pr. §. 81. 2. f. 40. (h) 2. f. 26. §. omnes fil. 2. f. 57. praet. (i) 2. f. 77. (k) c. t. 2. f. 77. §. Plures aurem. (l) arg. ex. c. l. 2. f. 77. (m) conf. Struv. S. J. T. c. X. aph. II. et III. et all. aut. (n) Hart. Pist. obs. 168. n. 37. & ult.

XI.

Aliae mutationes, quae accidere possunt inter has (o) quatuor species (o) cadunt, easque participant, atque illarum decisio ex his pendet. Quod autem ad simultanee investitos attinet, qui Jure (p) Saxo-nico jus in feudo cum possessoribus feudi quodammodo commune habent; ii quoque mutatione contingente renovationem investiturae cum fidelitatis juramento e re nata (q) quaerere debent.

Aliae mutationes praetereuntur.

XII.

Cum renovatio investiturae et praestatio juramenti (s. VI. VIII. IX.) introducta sit, ut a Vafallo dominus agnoscat, ejusque jus, quod habet, in suo vigore conservetur; nihil refert, num haec renovatio ab ipso Domino, an a tutore et administratore, qui vices Domini minoris gerit, suscipiatur. Renovationis investiturae ab hoc factae iterationem Dominus major factus exigere nequit. Tutor enim vel administrator nihil commune in jure, quod Domino feudi competit, habet, et quod dominus, si major esset, perageret, peragere debet, nec inter dominum, majorem factum, et administratorem, vicarium, ulla ejusmodi successio, nec talis mutatio, quae inter dominos (s. IX. X.) nata renovationem requirit, obtinet. Cum tutor vel administrator vafallos de feudis antiquis investiat; non tanquam Dominus, sed nomine Domini investit, nec hoc modo quicquam alienat, quod (r) prohibitum est, sed Vafallos in suo jure, sine culpa non (s) auferendo, (t)

Vafallus, cui investitura ab administratore vel tutore Domini minoris renovata fuerat, investiturae renovationem Domino majore facto, non amplius petendo, non delinquit.

B confir-

(o) Struv. c. 1. (p) id. c. IX. aph. XIV. (q) id. c. X. aph. II. et III. c. XV. aph. XII. n. 22. (r) l. 1. pr. ff. d. reb. eorum, qui sunt. (s) l. f. 17. l. f. 22. §. ult. (t) vid. not. Gothofr. ad 2. f. 3. conf. Gail. l. 11. obs. 152. n. 13. Welenb. d. feud. c. 8. n. 13. & 14.

confirmat. Si Dominus renovationem investituræ, ab illo, vices Domini sustinente, factam rejicit; id quod gestum est, in integrum restituere studet. Restitutioni autem in integrum, læsione non cognita nullus (u) relinquitur locus. Administrator de veteri jure Vasallos investiendo nihil alienat, nec inde læsionem intulit, renovationis ergo investituræ antea factæ rescissio non postulanda est. Si vero eam (x) approbat Dominus; approbatio (y) æquipollet mandato, atque qui actum quendam peragendum mandat, ipse hunc (z) peregrisse putandus est. Vasallis ergo Dominus renovationem, ab administratore factam, præstitisse censetur, nec illos ad petitionem investituræ renovationis iterandam jure adigere potest.

Diæ obtinent,
si alia jura,
consuetudoque
non adsunt.

2. Id quod obtinere puto, nisi alia jura contrariaque (§. III.) consuetudo probanda vigeant. Hoc quidem casu, quo, Domino majore facto, vicariæ administrationis mutatio contingit, Befoldus (a) decedit, tutius esse, ut renovatio investituræ petatur.

XIII.

Vasallus, qui intra annum & diem investituræ renovationem non petit, feudum amittit.

Fidem Domino in renovatione investituræ Vasallus (§. VIII.) promittere debet. Renovatio autem mutatione in persona Domini vel Vasalli (§. eod. et IX. X.) contingente est petenda. Tempus vero, quod petitioni confirmationis primæ investituræ præfigitur, est (b) annus et dies a tempore mutationis computandus.

(u) l. 7. § 3. ff. l. 4. C. d. min. (x) vid. l. 2. C. si maj. fact. rat. hab. (y) l. ult. C. ad SC. Maced. Bart. in l. Pompej. ff. d. neg. gest. (z) c. 72. in 6. d. R. l. (a) Theß. præf. voc. Lehn. Forderung. (b) 2. f. 24. pr. 2. f. 40. 2. f. 52. §. ult. conf. Zas. de feud. p. 7. n. 5. Sonsb. p. 11. n. 5. Jul. Clar. in feud. quaest. 49. n. 1.

ab
mod
oni
re-
los
re-
on
s;
m
ffe
n,
los
re

Inde Vasallus intra annum et diem renovationem investiturae petere debet. Si justae (c) excusationis fide destitutus non petit, omissione ingratum (§. IV.) animum prae se fert et feudo, quod renovationem investiturae et iuramenti praestationem justo tempore postulat, indignum esse ostendit; quapropter feudo (d) privari potest.

2. Dies anno adjectus non unus, sed plures dies ultra annum merito (e) intelliguntur. Ius quoque (f) Saxonicum per annum et diem plures dies ultra annum intellectos vult. Nec dubium esse puto, quin textus citati ab (g) alio explicationem mutuari possint.

XIV.

ue
em
o-
e,

Dominus Vasallum (§. IV. VI.) fidelitate devinctum habet, quae vero non sola promissione terminatur, sed quando causa belli inferendi vel se defendendi Domino (h) iusta et Vasalli auxilio opus est; hic potentia non (i) destitutus illi servire, et in expeditionibus comitari vel militaris servitii redemptionem ad stipendia militum pro quantitate annui proventus conscriptorum (k) praestare debet. Vasallus, qui, quod debet, recusat, fidei vinculum violat, evaditque perfidus feuda vero fideles

Per diem anno adjectum, non unus sed plures dies intelliguntur.

Vasallus, qui Domino non servit, feudo exuitur.

B 2 (§. V.)

(c) 1. f. 22. v. nisi just. causa. 11. f. 52. si just. caus. conf. Gail. l. 2. pract. obs. 48. n. 8. Wefenb. c. 8. n. 6. Schneidv. p. 5. n. 43. & seqq. Laur. Sylv. tr. de recogn. feud. (d) all. text. sub b. (e) conf. Jer. Reufner. Coll. feud. disput. 4. th. 19. (f) Landrecht. l. 1. art. 28. Lehr. c. 22. & 25. (g) 1. f. 22. Rosenth. c. 6. concl. 30. n. 7. Schneidv. p. 5. n. 9. Bocer. de Inv. c. 5. n. 6. (h) 2. f. 28. (i) 2. f. 24. §. 2. v. aliud est. (k) Frid. à Sand. comm. in Geld. conf. Feud. tract. 1. c. 2. n. 13.

(§. V.) possessores (*l*) requirunt. Idcirco ejusmodi Vafallus non amplius (*m*) possessor feudi esse potest.

Disquiritur, num in iniusta defensione Domini no. assistere debeat.

2. Multi quidem ex obscura, nec satis firma compilatoris (*n*) textus feudalis, sententia colligunt, Vafallum debere indistincte Dominum defensum ire, sed re penitius considerata statuere licet, illum ab iniusta defensione liberum esse. Quod enim justum est, Domino guerram irrationabiliter, ut verbis textus loquar, facienti servitia recusare posse, id quoque justum est in denegatione defensionis, si Dominus alterum iniuste offenderit. Ubi enim a parte laesi contraria offensio justa, ibi a parte laedentis (*o*) defensio iniusta.

Præter militaria servitia dantur honoraria & judiciaria.

3. Præter militaria servitia, quae quoque Domino Regem ad coronam Romani Imperii sumendam Romam proficiscentem (*p*) comitanti nonnisi cum amissione feudi Vafallus (*q*) denegare poterat, honoraria et judiciaria etiam notanda veniunt, quae si vi pacti vel consuetudinis (*r*) exiguntur, omnino praestari debent.

XV.

In dubia Domini causa Vafallus non nisi cum amissione feudi servitia denegare potest.

Iusta Domini (§. XIV.) causa causam excusandi Vafallo perfido adimit, nec hujus excusationem dubiae causae titulus admittit. Quamvis in cognitione dubia intellectus in æquilibrio rationum sese offerentium respectu cognitionis et ejus oppositi quasi fluctuet, atque ratio ab una qualibet parte aequabiliter vaga et actio magis (*s*) suspendenda sit, quam exercenda; determinationem

(*l*) arg. 1. f. 1. § 2 2. f. 55. p. 2. f. 107. in f. (*m*) 2. f. 24. §. 2. v. sed non est alia (*n*) 2. f. 28. (*o*) vid. Horn. disp. feud. XV. th. 12. Grot. de J. B. & P. L. 11. c. 26. §. 34. (*p*) vid. Ott. Frising. L. 2. c. 12. Struv. S. J. F. c. XI. aph. v. (*q*) 2. f. 54. (*r*) 2. f. 2. §. 2. conf. Frid. a Sand. cit. loc. (*s*) Puffend. de O. C. & H. c. 1. §. 6.

nem tamen dubiae causae non pertinere ad Vafallum, sed eum, qui certus est, Domino servitio exigenti, obsequendum, officii sui (§. V.) memorem esse debere, multorum (t) suffragiis evincatur.

XVI.

Quamvis in justa et dubia (§. XIV. XV.) causa Vafallus Domino assisterè debeat; tamen, utut justa causa sit, sacramento fidelitatis est solutus, si Dominus (u) excommunicatus vel (x) bannitus est, vel contra (y) Imperatorem, vel Regem, qui supremus Dominus est, servitia praestanda essent. Contra antiquiorem (z) Dominum justa causa instructum, posteriori Domino, Vafallus quoque nullum auxilium exhibere debet.

Quando Vafallus a servitiis liber est.

XVII.

Vafallus, cum Domino, nec (§. XVI.) excommunicato, nec bannito, cui causa (§. XIV.) justa, nec bellum contra (§. XVI.) Imperatorem vel Regem est, facere tenetur. Si inde pater Vafalli, Dominum ejus injuste offenderit; Domino injurias illatas vindicaturus, auxilio Vafallus praesto esse debet. Cum enim patrem leges feudales inter exceptas personas non referant, sed potius servitia Domino contra illum (a) praestanda requirant; Vafallus, qui vi Juramenti contra omnes non exceptos

Vafallus, qui contra patrem suum Domino non assistit, feudo cadit.

B 3 a Do-

(t) v. Ludw. Synopf. Jur. Feud. p. 292. Joh. de Dicastillo de Just. & Jur. L. 2. tr. 1. disp. 10. dub. 16 §. 6. Molin. de Just. & Jur. disp. 113. Rosenth. c. 8. §. 6. 7. 8. Grot. c. 1. adj. c. 4. XXIII. q. 1. (u) 2. f. 28. conf. c. pen. X. de sent. excomm. Kohl. p. 1. n. 81. & 83. (x) c. 1. 2. f. 28. conf. Ordnung der Landfr. rub. die Poen der Friehtbrecher. (y) 2. f. 7. (z) c. 1. 2. f. 28. sub fin. 2. f. 55. §. 2. (a) 2. f. 28. fin.

a Domini partibus stare obligatur, patrem non (b) excipere potest. Dum itaque filius a praestatione servitiorum, quae Dominus postulat, sese eximere vult, recedit (§. V. VI.) a fide, atque poena (c) amissionis feudi feriri potest.

Item, si non contra filium servitia praestat.

2. Multo minus pater contra filium Domino servitia (d) denegare potest.

Haec praestatio servitiorum rejicitur.

3. Leges quidem feudales servitia contra patrem Vasalli Domino praestanda injungunt; sed sanctitas immutabilis naturae juris, divinarumque (e) literarum, ut liberi suos parentes obsequio pietateque colant, praecipit quam gravissime. Ex duabus autem legibus sive regulis, ad quas quis alligatus est, inter se collidentibus, exceptio semper ita (f) instituenda est, ut, potiore regula minori antelata, major perfectio conservetur. Lex vero, quae humana atque mutabilis, minor, quam Lex Naturae atque divina positiva habetur. Et Jure (g) Civili, licet pater legum contemtor et impius sit; tamen pater est, nec minus (b) Canones liberos contra patres armatos infamia notatos damnant. Vasallus ergo, cujus juramentum vinculum iniquitatis esse (i) non debet, conscientiae suae consulturus Domino contra patrem auxiliatrices manus non porrigat, sed potius feudum refutet.

In juramenti formulis pater facilius excipitur.

4. In nonnullis Juramenti formulis animadverti, Vasallum ad servitia, patre, qui neque patriae (k) proditor,

(b) vid. Curt. de feud. p. 4. n. 8. Schrad. p. 6. c. 5. n. 1. Borch. de feud. c. 7. n. 42. Rosenth. c. 8. concl. 14. n. 7. Vultej. l. 1. c. 10. n. 33. Schneidevv. p. 5. n. 92. (c) saep. c. 1. 2. f. 28. (d) id. l. (e) Col. 3. v. 20. Eph. 6. pr. (f) Cel Wolff. Germ. Metaphys. c. 2. §. 166. (g) Nov. XII. c. 2. (b) c. infames. VI. q. 1. (i) c. cum contingat X. de jurejur. c. inter cert. XII. q. 4. (k) v. l. 35. ff. de relig. & sumt. fun.

ditor, nec vitae Domini insidiator est, tantum excepto, exhibenda adstringi.

XVIII.

Qui amicitiam contrahit, dat rei licitae operam, et Vasallo, illius, qui Domini feudi inimicus, amico esse licet. Ea causa, quae inimicitiam peperit, non ita comparata esse potest, ut Vasallus, a Domini inimico non laesus, odium in eum suscipiat. Amicitia vero Vasalli in damnum Domini non vergere debet. Vasallus, qui cum inimico Domini sui amicitiam ita copulat, ut malae (l) machinationes fiant, damnumque ad Dominum (m) redundet, ejus incolumitatem (§. IV.) non promovet, sed fidelitatis immemor, infidelis Vasalli formam induit, nec inde in possessione feudi (n) manere meretur.

Vasallus, qui cum inimico Domini malam societatem inicit, feudo privari potest.

XIX.

Vasallo malum, damnumque a Domino avertendi necessitas (§. IV. V. VI.) imposita est. Si inde quendam Domino mortem, captionem vel patrimonii grandem jacturam intentare resciscat, Dominum de hac machinatione sine mora certiozem (o) reddat. Hoc modo Dominus insidias sibi cavere, et ad laesionem declinandam se parare potest. Hinc Vasallus suo officio satisfacit. Sin autem non ignorans, malum cervici Domini impendere, insidias dominum celat, ejus saluti non prospicit, impingit contra fidelitatem, atque adeo possessione feudi (p) indignus censeri potest.

Vasallus, qui Dominum de insidiis ei structis non certiozem reddit, feudum perdit.

XX. Si

(l) arg. l. 1. §. 10. ff. de off. praef. urb. conf. l. 28 C. de inoff. test. l. 47. ff. de reg. Jur. (m) Zas. p. 10. n. 32. Clar. in §. feud. quaest. 54. Borch. c. 8. n. 124. (n) 2. f. 57. (o) 2. f. 7. (p) 2. f. 24. §. 2.

XX.

Revelatio arca-
torum Domini
Vasallum feu-
di possessionis
incapacem
reddit.

Si quis perniciem in dominum feudi machinatur; Vasallus non incius ad ejus scientiam id perferre atque damnum (§. XIX.) avertere debet. Vasallus vero, in cujus fide atque officio Dominus fiduciam collocat, arcana sibi (q) credita, silentio comprimat; nam ad ejus damnum scienter ac dolo malo ea revelando non notam tantum infidelitatis sibi inurit, sed quoque damni in dominum redundaturi est causa moralis. Exinde ejusmodi Vasallus, a quo omnis infidelitas abesse, omnisque domini salutis promotio (§. IV.) fieri debet, a possessione feudi (r) moveri potest.

XXI.

Vasallus duobus
diversis Domi-
nis obligatus
mala unius,
alterique perni-
ciosa consilia,
alteri impune
detegere potest.

Vasallus, qui a duobus diversis Dominis investitus duo feuda tenet, duplici fidelitate est devinctus, & utri- que, quod a Vasallo (§. IV. V.) exigitur, officium debet, & inimicitiam inter se gerenti amicus ac fidelis (§. XVIII.) manere potest. Si unus Dominorum alterius perniciem molitur, atque adeo in mala causa versatur; Vasallus alteri hanc insidiosam molitionem (§. XIX.) revelare tenetur, quia, dum scit uni, qui etiam suus dominus est, infidias strui, eum, ut sibi prospiciat, admonere debet. Alter Dominus, qui alterius perniciem quaerit, de infidelitate Vasalli, qui malum consilium detexit, non con- queri potest, utpote nihil in ejus damnum aperuit, & in re licita atque (§. XIV.) justa fidelitas exhiben- da est.

XXII. Si

(q) 2. f. 6. 2. f. 7. (r) 1. f. 17. conf. l. 6. §. 4. ff. de re milit. l. 38. §. 1. ff. de pœn. Rosenthal. c. 10. §. 61. 62.

XXII.

Si hi duo Domini armis inter se contendunt, & antiquior justam causam habet, ei Vasallus assistere, neque contra eum, posteriorem (§. XVI.) adjuvare debet. Si posterioris causae justitia patrocinator; ei Feudatarius, cujus servitia exiguntur, non deesse potest. Videtur quidem hoc modo posteriorem contra majorem adjuvare, sed hic, cui causa, quae exactionem servitiorum impedit, est injusta, non queri potest de delicto Vasalli, ad servitiorum, in hoc casu denegandorum, praestationem etiam parati. Si ab utraque parte causa dubia est; Vasallus dubius haerebit ac verebitur, ne, servitia uni praestando alterum graviter offendat, & in amissionem feudi, quod ab offenso tenet, incurrat, sed quia quilibet Dominus feudi ob reciprocam (s) fidem damnum, quo Vasallus affici possit, propulsare debet; prohibendo autem, quo minus Feudatarius posteriori serviat, efficit, ut Vasallus feudo, quod ab altero Domino datum est, cadat. Vasallus inde, qui posteriori per substitutum, salva fidelitate antiquiori Domino debita, servitia praestat, atque ab omni malo consilio, intentioneque huic nocendi (t) abest, a majore Domino, qui Vasallum in servitiis exhibendis fidelem experitur, infidelitatis non accusari, nec feudo exui potest.

2. Non ignoro, multas inter Feudistas de hac re disputationes ortas esse, quamplurimos vero servitia, posteriori Domino contra majorem exhibenda, reprobasse; nullum autem justae vel injustae causae rationem habuisse.

C

buisse.

(s) 2. f. 6. v. Dominus quoque. 2 f. 26. v. Domino. 2. f. 47. (t) v. Perill. a Berg. Diff. de Fid. Vasall. §. XIX.

Quomodo Vasallus in eribus casibus, ubi Domini majoris causa, vel Domini posterioris est justa, vel utrimque dubia, se gerere debet.

Continuatur.

buisse. Quoad secundum casum praestaret, Vassallum sibi per pactum prospicere, ne in ejusmodi circumstantiis constitutus neutri Dominorum servire non teneatur. Leges vero magis determinatae esse, nec, quamvis (*u*) durae, injustitia cum detrimento alterius conjunctae (*x*) laborare debent.

XXIII.

Vassallus, cujus filius vel Subvassallus Dominum suum offenderunt, non curans, ut Domino satisfiat, feudum amittere potest.

Cum Vassallus curare debeat, ut laesio a Domino (§. IV. V. VI.) avertatur, laesione vero facta, quantum fieri potest, eum ad satisfactionem (§. XIV. n. 1.) adjuvet. Si ergo filius vel Subvassallus Vassalli Dominum Vassalli offenderit, Vassallus vero a Domino requisitus, ut filium ad satisfaciendum (§. XVII. n. 2.) deducat, vel refractarium a se separet, & Subvassallum admoneat, ut quoque satisfaciat, exequendo id, quod (*y*) facile est, morem non gerit; poenam (*z*) amissionis feudi inobedientiae comitem esse pati debet.

XXIV.

Vassallus, qui Dominum in praedio dolose deseruerit, feudum exui potest.

Contractus feudalis saepe ita comparatus est, ut Vassallus Dominum bello implicatum in propria persona (§. XIV. n. 1.) adjuvare debeat; quapropter foeminae, quae ad ea servitia praestanda inhabiles putantur feudis (§. III.) regulariter (*a*) exclusae sunt. Vassalli quoque in Jure Feudali milites non raro (*b*) vocantur, qui casu contingente de salute Domini (*c*) defendenda contendere possint. Nemini vero propriam salutem atque vitam vitae alterius praeponeere non licet, quia homo lege

(*u*) l. 12 §. 1. ff. qui & a quibus manum. (*x*) conf. Puffend. d. O. H. & C. c. XI. §. V. (*y*) 2 f. 6. (*z*) 2. f. 55. §. 2. (*a*) 2. f. 36. conf. Vultej. l. 1. c. 9. n. 39. (*b*) 1. f. 21. l. f. 26. §. 1. 2. f. 22. (*c*) 2. f. 7.

lege Naturae obligatus conservationi sui ipsius operam (d) dare debet. Si inde Vasallus in summo salutis suae periculo constitutus Dominum deserit, non (e) delinquit; sin autem foeminae magis ac maris animum prae se tulerit, & sine manifesto vitae discrimine, fuga, ex qua alius dolus facile (f) arguitur, salutem quaesierit, non praestitit, quod ad defensionem Domini faceret. Idcirco ob perfidam (g) desertionem Vasallus feudum (h) amittet.

XXV.

Quilibet suae vitae conservationi (§. XXIV.) studere debet, atque adeo vim sibi illatam vi (i) repellere potest. Id quod Vasallus a Domino provocatus, & in discrimen capitis adductus, facere neutiquam prohibetur. Si vero Vasallus impio spiritu motus Dominum, quem alias (§. XIV. XXIV.) defendere debeat, assalit, hostiliterque aggreditur, vel impias ei manus ingerit; loco Fidelis existit hostis, hostis autem Domini, feudum ipsius possidere (k) nequit. Quapropter ejusmodi Feudatarius feudo (l) exui debet.

2. Ejusdem poenae aculei in Vasallum, qui castrum vel vicum, ubi Dominum vel Dominam esse non ignorat, (m) oppugnat, diriguntur.

C 2

XXVI.

(d) Cel. Wolff. Phil. mor. §. 437. 438. conf Puffend. de O. H & C. c. V. §. 4. §. l. 38. de oper. lib. (e) Rosenth c. 10. concl. 9. & seqq. (f) arg. l. 7. §. 1. ff. de susp. tut. Aym. Crav. conf. 6. n. 37. (g) 1. f. §. pr. (h) 2. f. 24. §. 2. (i) Id. nunq. fatis laud. Aut. Phil. mor. §. 868. conf. l. 3. de Just & Jur. Sonsbec. p. 12. n. 139. Vultej c. 11. n. 20 (k) 2 f. 6. 2. f. 7. (l) 2. f. 24. §. 2. (m) 1. f. §. §. simil. c. l. 2. f. 24. §. 2. v. porro. conf. Rosenth. c. 10. concl. 18.

Vasallus, qui Dominum assalit, vel impias ei manus ingerit, a possessione feudi moveri potest.

Item, si castrum vel vicum, ubi Dominus vel Dominia est, oppugnat.

XXVI.

Vasallus, qui Domino interire quærit, feudum amplius possidere non meretur.

Vasallus, qui de insidiis Domino structis eum non certiozem reddit, feudo (§. XXIX.) privat. Multo magis idem, in cuius fide Domino præsidium positum esse debet, si Domino insidiari vel cum veneno, vel alio quovis modo e medio tollere laborat, amissione feudi (n) mulctandus est. Insidiosa molitio arguit, Vasallum fidelitatis nullam rationem habere & Dominum, qui salvus præstandus & a periculo (§. XXIV.) liberandus est, prius opprimere, quam adjuvare velle.

XXVII.

Vasallus, qui Domino graves injurias infert, amissione feudi mulctari potest.

Damnum læsionemque, quæ Dominum tangere possit, Vasallus potentia præditus (§. IV. V. VI.) averruncare obligatur, multo minus ipse quodpiam malum ei (§. XXV. XXVI.) intentare debet. Lædit vero quis alterum, cui graves injurias infert, injuria autem gravis, quæ ad contumeliam læsi quoque (o) tendit, Jure Civili dura poena (p) coercetur, nec potest non, si qua a Vasallo Domino infligitur, Jure Feudali puniri. Vasallus enim, quod est (q) honestum facere, ac existimationi Domini (§. IV.) conservandæ studere tenetur, & quomodo liberto (r) sancta & honesta persona Patroni esse debet (s) sic persona Domini Vasallo. Existimatio vero Domini & honestas injuria Vasalli læditur, omnisque læsio non sine culpa facta punienda; poena autem Jure (t) feu-

(n) 2. f. 51. v. si vol. c. l. 2. f. 24. §. 2. (o) l. 7. §. 7. 8. ff. de injur. (p) l. 45. eod. t. (q) 2. f. 6. (r) l. 6. ff. d. obf. par. & pat. præst. (s) Nicol. Everh. in loc. top. in l. a. lib. ad Vas. Wesenb. c. 10. n. 7. d. feud.

(t) feudali est amissio feudi. Exinde Vasallus graviter injurians feudo privari potest.

2. Hinc consequi videtur Vasallum Dominum criminis (u) accusare, nec (x) deferre, nec contra eum (y) testimonium, nisi autoritate judicis sub gravissimae poenae comminatione (z) injunctum, perhibere, nec actione (a) famosa experiri debere.

3. Si Dominus ob reciprocam (§. XXII. lit. s) fidem erga Vasallum se gerit ut Vasallum; in multis casibus a liberto ad Vasallum argumentandi modum non improbari puto, si autem Dominus Vasallum non habet ut Vasallum; Vasallus Dominum ut Dominum habere non (b) obligatur, nec argumentatio a liberto ad Vasallum bene (c) adhibetur. Vasallum inde v. g. vi Domini a possessione feudi dejectum interdictum unde vi contra Dominum instituendo non peccare autumo.

XXVIII.

Quoniam Vasallus Dominum reverentia (§. IV.) colere, atque ab injuria ei inferenda (§. XVII. n. 1.) abstinere debet; justitiam Domino, qui Fidelem vocandi causam habet, facere obligatur, si Vasallus non facit, tresque citationes vilipendit; Dominum contemnit. Injuria inde fit Domino, cui Vasallus jus in ipsum competens intervertere vult. Haec injuria longa Vasalli contumacia

(t) 2. f. 24. §. 2. (u) 2. f. 33. §. Similiter. (x) c. l. 2. f. 24. §. item si del. (y) c. l. 2. f. 33. (z) Alvar. Matth. ab Affl. in dict. tex. (a) arg. l. 1. §. 43. ff. d. vi & vi arm. l. 10. §. 2. d. in jur. voc. l. 11. §. 1. ff. d. dolo. l. 1. §. 1. d. obf. par. 2. f. 22. v. salva reverentia. (b) arg. c. 7. dist. 95. (c) v. Mynf. 4. obf. 9. Wefenbec. c. 15, n. 5. Rosenth. c. 10. concl. 31.

Injuria extenditur.

Extensio non semper obtinet.

Vasallus, qui Domino justitiam non facit, contumacemque supra annum se gerit, feudum perdere potest.

Injuria obsequia

tumacia augetur, evaditque gravior, atque adeo Vasallus suam pervicaciam intra annum comparendo non purgaturus feudum (*d*) perdet.

Justitiam facere quid significat.

2. Justitiam facere nihil aliud (*e*) significat, quam in judicio se sistere.

XXIX.

Vasallo, qui Dominum carcere injuste detentum non liberat, si potest, poena amissionis feudi immittitur.

Domino, cui servitio opus est, Vasallum viribus instructum non deesse (§. XIV.) oportet. Dominus autem carcere inclusus quam maxime eget auxilio; quia carcer est (*f*) mala mansio & libertatem, rem (*g*) inestimabilem aufert. Auxilium vero Domino non (§. cit.) injustam causam habenti est praestandum; ergo etiam sine culpa (*h*) incarcerato. Vasallus, qui, quod facere possit & debeat, negligit, beneficio indignus (*i*) devestiri potest.

Ad Dominum ob aes alienum in carceratum, pecunia liberandum, Vasallus non obligatur.

2. Putant quidem Vasallum pro Domino ob aes alienum in carcerem coniecto, fidejussionem interponere debere, quia filius, qui pro patre obaerato et custodiae mancipato fidejubere recusat, haereditate (*k*) excludi potest. Sed alii Vasallum ad fidejussionem vel ad Dominum auri pondere liberandum non obligatum esse (*l*) rectius contendunt.

XXX.

Alienatio feudi Vasallis prohibita est.

Cum feuda ex benevola (*m*) concessione profiscantur, & Vasalli propter omissam fidelitatem, sub qua beneficia

(*d*) 2. f. 22. 2. f. 24. §. 2. Illud tamen conf. c. 2. V. q. 2. (*e*) Horrom. ibid. 2. f. 22. & in Lex. v. fac. just. (*f*) l. 15. §. 40. d. injur. (*g*) l. 106. d. R. I. Tiraq. d. poen. c. 41. n. 2. (*h*) v. Jul. Clar. §. feud. q. 24. n. 2. Borch. c. 8. n. 114. d. feud. (*i*) 2. f. 24. v. vel si cognov. (*k*) Nov. 115. c. 3. conf. Rosenth. c. 8. concl. 51. (*l*) 2. f. 26. §. licet Vas. 2. f. 39. §. ult. (*m*) 2. f. 23.

neficia (§. V. VI.) dantur in poenam amissionis (§. XIV. & seqq.) incident ; prohibiti Vasalli fuerant beneficiorum, quorum pro parte vel pro toto alienandorum eis facultas secundum curiarum diversitatem antea (*n*) concessa erat, ulteriore alienatione, quia Vasalli alienantes praeter Imperii virium, honorisque (*o*) imminutionem servitia (*p*) subterfugere, Dominumque (*q*) contemnere quaerunt.

XXXI.

Nomine Alienationis autem venit actus, per quem dominium vel jus aliquod transfertur ; sed hoc alienationis vocabulum in doctrina feudali latissime (*r*) sumitur, respicitque praecipue (*s*) effectum, ut alienatio, traditione accedente, facta reputetur.

Definitio alienationis.

XXXII.

Domini in concessione rectorum (§. III.) feudorum sibi dominium directum (§. VIII.) reservant, nec Vasalli, quibus utile dominium (*t*) concessum est, sine impetrato Dominorum consensu, quorum multum interest, ne aut alius Vasallus, quem noluit, sibi obtrudatur, aut cum extinctione domini directi feudum tanquam allodiale bonum in alium transferatur, ad alienationem (§. XXX.) accedere debent. Vasallus inde, qui feudo, quod esse (*u*) non ignorat, absque Domini sui con-

Vasallus alienatione sine consensu Domini facta feudum & pretium perdet.

(*n*) 2. f. 44. 1. f. 5. 2. f. 9. (*o*) 2. f. 52. 2. f. 55. (*p*) c. t. 2. f. 52. (*q*) 2. f. 24. sub fin. (*r*) Borch. c. 8. n. 13. d. feud. Struv. S. J. F. c. XIII. aph. III. l. 1. pr. ff. d. nov. l. 28. ff. d. V. S. (*s*) Jul. Clar. in §. feud. quaest. 31. n. 1. Wesenb. c. 11. n. 3. d. feud. 2. f. 55. §. callid. ibi in alior. transf. (*t*) 2. f. 8. §. 2. (*u*) v. Matth. ab Afflic. d. controv. inter vas. & emt. n. 13. Gail. 2. obi. 48.

consensu vendito atque in alium translato alienationis reus contra leges (§. II.) agit, beneficio & accepto pretio (x) carebit.

Ageatorum consensu in alienatione feudi antiqui non adhibito Vasallus non punitur.

2. In feudi antiqui alienatione non quidem solus Domini sufficit, sed etiam agnatorum, quibus jus quaesitum est, consensus (y) requiritur. At enimvero consensu agnatorum non adhibito Vasallus, poena non coercetur; siquidem pretium pro feudo, suffragante Domino, alienato solutum (z) accipere potest; adhaec non fit perjurus, quia tantummodo Domino (§. VI. VII.) juratur & respectu ejus feudum amittitur.

XXXIII.

Donatio nomine alienationis venit.

Qui donat, idque, quod habet, in alium transfert, (§. XXXI.) alienat, alienatio vero (§. XXXII.) punitur. Hinc Vasallo, qui alienum feudi donati possessorem reddit, poena multando, nullus aditus ad feudum revocatum amplius (a) patet.

Donatio per testamenti dispositionem est invalida.

2. Neque per testamentum Vasallus in quendam extraneum haeredem, nec in propinquum, nondum successione capacem transferre valet, sed per ultimam voluntatem alienaturus poena affici non potest, quia defunctus per se possidere desinit.

XXXIV.

Permutatio est alienatio.

Permutatio ad emtionem venditionem quam maxime (b) accedit, utpote in hac pretium eminens, in illa pretium vulgare intercedit, atque alienationis nomen omnino

(x) 2. f. 52. v. si quis vero. (y) 2. f. 39. (z) 2. f. 26. §. Titius. (a) arg. 2. f. 9 § don. (b) Cel. Heinecc. in elem. J. C. sec. Pand. t. de rerum perm. P. III. §. 343. add. l. i. §. d. contrah. emt.

omnino (c) recipit. In venditione autem Vasallus beneficio & pretio (§. XXXII.) carebit; ita quoque in permutatione feudum & rem pro feudo acceptam perdet.

XXXV.

Datio in solutum vicem emtionis venditionis quoque (d) obtinet & alienationi est aequalis; quapropter Vasallus, qui feudum in solutum (e) dat, poenae amissionis feudi revocati subiacebit.

Non minus datio in solutum.

XXXVI.

Quaquam oppignoratio magis aptitudine & potentia, quam actu est alienatio, & oppignorans, qui per pignoris traditionem dominium non actualiter transfert, manet dominus, donec ob moram ab eo contractam ad ipsam pignoris alienationem (f) perveniatur; tamen secundum Juris feudalis doctrinam translatio juris cum quasi traditione rei feudalis conjuncta, alienatio (§. XXXI.) audit, & ejusmodi oppignoratio propter metum callidarum machinationum prohibita est. Vasallus Feudo pignori dato pro alienatore habetur, nec animadversionem (g) privationis feudi effugit.

Oppignoratio ad alienationes refertur.

2. Quia recta feuda in immobilibus consistere non immerito putantur; pignus significat, quasi traditionem rei immobilis, a qua significatione Jus Civile non (h) abhorret.

Quasi traditio rei immobilis per pignus hic significatur.

3. Hypothecam, quia quoque pro specie alienationis (i) sumitur, non minus prohibitam esse nonnulli (k) putant;

Hypotheca a nomine alienationis liberatur.

D

(c) v. Borch. c. 8. n. 46. Wefenb. c. 11. n. 3. (d) l. 4. C. d. evict. (e) Zaf. p. 9. n. 4. Vultej. c. 10. n. 52. d. feud. (f) Perill. a Berg. Oecon. J. L. II. T. IV. §. XXX. n. 2. (g) 2. f. 52. 2. f. 55. 2. f. 8. §. 2. (h) l. 1. l. 2. C. d. Praetorio pig. l. 3. §. 1. d. rebus eorum & passim. (i) l. fin. C. de rebus alien. (k) Sonsb. p. 12. n. 100. Vultej. c. 10. n. 43. & alii.

putant; sed aliud est pignus, aliud (1) hypotheca. Quemadmodum aliud est pactum de vendendo, aut permutando, aliud ipsa venditio, aut permutatio. Cum pignore translatio rei traditae conjuncta est. Hypotheca autem pactum de re postmodum tradenda involvit. Sed ubi translatio cum effectu non est, ibi non est alienatio. Translatio enim unicam discriminis rationem constituit. Constitutione hypothecae Vasallus feudum retinet ac aequè idoneus est servitiis obeundis, nec Dominus (§. XXX.) se contemni conqueri potest. Si autem Vasallus inops, vinculis hypothecae illigatus ad feudi distractionem perveniri patitur, tunc alienare censetur. Sed ex casuali dubioque alienationis eventu jus certum constitui non licet.

XXXVII.

Vasallus, qui in collocanda filia feudum in dotem dat, alienat.

Feuda ad foeminas regulariter (XXIV. l. a.) non devolvuntur, nec dos profecticia secundum DD. communem sententiam ad patrem filiae mortuae revertitur, sed ejus liberis superstitibus (m) relinquitur. Licetque liberis filiae defunctae non existentibus ad patrem remeet; hic tamen casus in collocanda matrimonioque jungenda filia pro certo non poni potest. Ad haec omnes feudi in dotem datio, a patre facta, est (n) prohibita. Deinde pater, qui feudum in dotem dat, alienat, & jure suo excidere potest.

Foemina feudum suum in dotem dare potest.

2. Foemina in dotem, sed sine aestimatione, quae venditionis vice (o) fungitur, feudum suum (p) dare, seque per auxilium mariti ad servitia praestanda aptiorem reddere potest.

XXXVIII.

(1) v. Wurmbs. d. feud. obs. 18. Hart. Hartm. d. feud. obs. 20. Rosenth. c. 9. concl. 15. Borch. c. 8. n. 60. (m) Perilla Berg. Oec. J. L. l. tit. X. n. 2. (n) 2. f. 9. §. donare. (o) l. 5. l. 10. C. d. jur. dot. (p) 2. f. 13. conf. Myns. 4. obs. 86.

XXXVIII.

In Emphyteusi constituenda translatio utilis (q) domini, quod ad liberos, nec ad haeredes alios nunquam (r) transmitti potest, procedere debet. Emphyteuseos ergo constitutio ad alienationem (s) pertinet, & Vasallus, qui eam committit, poenam amissione feudi luet.

Feudum in Emphyteusin datum alienationem indicat.

XXXIX.

Vsufuctus constitutio, quia, quamdiu Usufuctuarius vivit, durat, Vasallis permessa esse quibusdam (t) videtur, sed considerando, eum consistere in quasi (u) traditione, atque adeo ejus juris, quod Vasallus habet, alienatione, patet, Vasallum, qui feudum sine consensu Domini in formalem (x) usufuctum dedit, alienatorem egisse. Num vero haec alienatio, quae tam Usufuctuarii, quam Vasalli morte tollitur, feudi privationis poena feriat, dubitare licet.

Feudum in Vsufuctum datum pro alienatione censeri potest.

XL.

Locatio, quia non (y) mutat dominium, nec Vasallus locando contemnit Dominum, & merces ex locatione redacta aequipollet ipsi fructui possessionis feudi, est (z) permessa, nec, ut nonnulli in contrariam (a) abeunt opinionem, si ad longum tempus locatio fit, (b) prohibita.

Locatio pro alienatione non habenda est.

D 2

XLI.

(q) l. ult. C. de Jur. Emph. (r) v. not. Gothofr. ad c. l. (s) 2. f. 9. §. donare. conf. Nov. 7. & 120. Wurmbsf. d. feud. obs. 13. Mynsing. 6. obs. 30. n. 1. Borch. c. 8. n. 17. (t) Roland. a Valle 2. conf. 59. Borch. cap. 8. num. 64. & seqq. (u) l. ult. ff. d. servit. l. 1. ff. de servit. praed. rust. l. 11. §. 1. ff. de Publ. act. (x) v. Struv. S. J. F. c. XII. aph. VII. n. 9. (y) l. 39. ff. loc. (z) all. l. 2. f. 9. §. donare. (a) Zaf. p. 9. n. 12. Clar. in §. feud. q. 33. n. 1. Sonsb. p. 12. n. 84. (b) Rittersh. par. feud. l. 2. c. 3. q. 36.

XLI.

In Vasallum, qui
fraudentam
transactionem
inuit, animad-
vertitur,

Transactio, quae propter admodum dubium litis e-
ventum fit, valida est, atque Vasallus, qui quandam pe-
cuniae summam pro feudo, adversario, cesso, accepit,
jure proprio (c) retinet; si autem dolo transegerit; feudum,
de quo controversia exorta est, sed propter facilem
liquidationem in favorem Vasalli decidi poterat, in
fraudem (d) alienat, & beneficio pecuniaque carebit.

XLII.

Vasallus parte
feudi, quam
alienavit, &
pretio accepto
privatur.

Feudum ex partibus, in quas dividi potest, constat,
&, ut totum, omnibus partibus simul sumtis est (e) ae-
quale; non vero idem (f) manet, una parte abscissa.
Quamobrem, Vasallus, cui alienatione (§. XXX.) inter-
dictum est, partis alienationem non impune fert, sed hac
parte alienata & pretio, si quod datum est, (g) privatur;
quia quaelibet etiam pars abstractive considerata pro to-
to haberi potest. Quid? quod Vasallus, si alienatio in
partibus esset permissa; successiva alienatione feudum
ita extenuare posset, ut ferme nihil ei restaret.

Eadem poena ob-
tinet uno plu-
rium Dominorum
consentientium
consensu non ad-
hibito.

2. Item, si Vasallus sine unius plurium Dominorum
consentientium consensu alienarit; hac parte, quae, si
divisio facta esset, illi obtigerit, (h) privatur.

XLIII.

Inficiatio feudi
Vasallum pos-
sessione indi-
gnum reddit,

A feudo fides (§. V.) abesse nequit, Vasallus, qui
feudum, abnegat, quaerit se fidelitatis praestatione sub-
trahere, Dominique jus intervertere. Id quod ne fiat,
Vasallo ob fraudulentam inficiationem poena amissionis
feudi (i) praescripta est. 2. Quae

(c) 2. f. 26. §. si Vasallus. conf. Vinn. tract. de Trans.
c. 3. n. ult. (d) 2. f. 58 §. Callid. (e) Cel. Wolff Germ.
Metaph. c. II. §. 15. (f) Idem Germ. Math. §. 27. 28. Arith.
(g) 2. f. 38. (h) c. 1. 2. f. 38. (i) 2. f. 26. §. Vasall, si feud.
2. f. 34. §. fin.

2. Quae poena in alienatione partis feudi (§. XLII.) obtinet, eadem in inficiatione partis (*k*) locum habet.

Parte feudi abnegata Vasallus privari potest.

3. In odium improborum hominum, qui depositum, tumultus incendii &c. causa (*l*) factum, idque, quod piis causis (*m*) legatum, abnegant, secundum Jus Civile condemnatio in duplum procedit & fidejussor fidejussionem (*n*) inficiens beneficium divisionis amittit.

Inficiatio Jure etiam Civili poena non vacat.

XLIV.

Ut feudum cum usufructu aliquatenus (*o*) convenit; ita nonnulli Feudatarium a feudo ob malam ejus tractationem ac deteriorationem eodem modo, quo Usufructuarius ab usufructu, removeri posse, ex (*p*) lege male intellecta colligunt, sed usufructuarius, qui usufructu male utitur, secundum leges jure suo non privatur, quia Dominus directus cautione usufructuaria (*q*) securus est. Vasallus autem cautionem non praestat; inde ne in maximum succedentium, qui ob deteriorationem feudi suis officiis non satisfacere possent, & Domini, cujus proprietatem ejusmodi Vasallus sibi vindicare conatur, detrimentum feudo abutatur, in inchoatione abusus (*r*) ter admoneri potest, si ad fruges non redeat, vel enormis laesio jam (*s*) adsit, feudo privari mereatur.

Propter deteriorationem Vasallus removeri potest.

D 3

XLV.

(*k*) all. t. 2. f. 26. §. Vas. si feud. (*l*) l. 1. ff. de pos. (*m*) §. fin. l. d. oblig. quae quasi ex contr. (*n*) l. 18 §. 1. ff. de fidej. conf. Borch. c. 8. n. 125. (*o*) 2. f. 23. in fin. (*p*) §. 3. l. de usufr. conf. Cel. Heinecc. in elem. J. C. sec. Pand. t. quib. mod. usufr. P. II. §. LXX. (*q*) l. 13. §. 2. ff. de usufr. l. 1. §. 4. usufr. quemadm. cav. (*r*) Borch. c. 8. n. 130. & ab eo cit. Aut. (*s*) Schenck Baro ad §. 7. quicunque advocat. 2. f. 27. Rosenth. c. 10. §. 84. 85.

XLV.

Sequuntur diver-
sa alia delicta.

Haecenus recensita delicta contra fidelitatem & dominium directum quam maxime impingunt. Sed cum Vasallus (t) honestati studere debeat, sunt quaedam alia delicta, quae quamvis nec principaliter, nec omnino fidelitatem non offendant, poenam amissionis feudi important.

XLVI.

Vasallus ob adulterium cum uxore Domini vivi commissum a feudo expelli potest,

Vasallus ab omni injuria Domino inferenda (§. XXVII.) abstinere debet; magnam autem injuriam Vasallus, qui Dominum cucurbitaverit, i. e. ejus uxorem sive volentem sive invitam adulterio commaculaverit, eidem infligit, cum quo uxor est una (u) caro, & injuria uxori illata, marito quoque illata, merito (x) censetur, nec regula, injuria non fit volenti, hic obstat. Muliere enim, adulterium sponte passa, non agente, facultas ulciscendi marito contumelia affecto non (y) adimitur. Sed haec ultio, adulterio, vivo marito sive Domino, commisso, tantummodo obtinet; quia mortuo marito mulier legibus matrimonialibus soluta, unioque carnis cessat, qua cessante, ultio quoque (z) cessat. Atque adeo Vasallus, qui cum uxore Domini vivi concubuerit, poenam amissionis feudi (a) pendere debet.

Si cum sponsa Domini rem habuerit, poena amissionis multandus est.

2. Quia nec matrimonium, nec ejus spem (b) violare licet, & inter sponsum sponsamque matrimonium in actu primo adest, adulteriumque ad sponsam (c) extendi potest, Vasallum, qui cum sponsa Domini rem habuerit,

(t) 2. f. 6. (u) c. 5. de Bigam. c. 8. de divort. Matth. c. 19. v. 5. (x) § 2. l. d. injur. l. 18. § fin. ff. eod. (y) arg. l. 1. §. 5. eod. conf. Curt. jun. p. 4. n. 20. Zas. p. 10. n. 27. (z) arg. l. 13. §. 2. ff. ad L. Jul. d. adult. (a) 1. f. 5. l. f. 21. §. fin. (b) l. 13. §. 3. ad L. Jul. d. adult. (c) l. 7. C. eod.

buerit, feudo quoque privari posse non inique (*d*) censetur.

3. Quia honor Domini a Vasallo, quoad ejus fieri potest, conservari debet; Lex feudalis non tantum in turpem Vasalli, cum uxore Domini, commixtionem animadvertit; sed in aliis quoque ejusdem generis casibus, quibus Dominus injuria & contumelia afficitur; nimirum si Vasallus Domini vel Dominae filiae, nepti ex filio, nuptae filio, sorori Domini, quae in ejus domo atque in capillo est, i. e. innuptae (quia virgines promissos crines ferebant, nec eos in nodos (*e*) retorquebant, quod praesertim apud Longobardos nuptarum erat) se (*f*) immiscuerit, quin si cum uxore Domini turpiter tantum (*g*) luserit per manuum in sinum immixtionem, aut ad ejus pectus, vel alium locum, unde turpe esse possit, poenam privationis feudi imponit.

Haec poena ad alia illicita extenditur.

XLVII.

Quantquam in textu feudali Vasallum, qui rem cum uxore Domini vivente (*b*) Domino habuerit, feudo exui legitur, nec mortuus amplius offendi potest, nec actiones poenales, quas defunctus habuisset, transeunt (*i*) ad haeredes, nec eae, quibus donator propter donarii ingratitude donationes revocari posset, haeredibus (*k*) dantur; tamen, quoniam vidua, quamdiu ad secundas non migrarit, in priori matrimonio vivere censetur, hono-

Opinio eorum, qui Vasallum cum vidua Domini fornicatum feudo privari posse statuunt, profertur.

(*d*) Zas. p. 10. n. 7. Rosenth. c. 10. concl. 55. & ibi plur. alleg. (*e*) Hottom. Lex. Feud. v. in capill. Du Fresne Gloss. eod. l. (*f*) l. f. 5. 2. f. 24. §. 2. (*g*) Hottom. in §. item si fidelis. l. f. 5. conf. Baro a Tautenberg in §. dict. l. 10. ff. ad L. Aquil. (*b*) l. f. 21. §. fin. & ibi Baldus. conf. Vultej c. 11. n. 31. d. feud. (*i*) §. 1. l. d. perp. & temp. act. l. 10. §. 2. si quis caut. (*k*) l. 7. l. ult. C. d. revoc. don.

honoremque, dignitatem, forum, domicilium privilegiaque mariti (*l*) retinet; contra vero ad secunda vota transeundo defuncti memoriam (*m*) offendit, quanto magis stuprum passa manes defuncti funeste tentat, atque adeo juxta nonnullorum (*n*) opinionem dotem, quae uxoris (*o*) patrimonium est, perdit; Vasallum beneficio defuncti feudum habentem ex capite ingratitude de possessione dejici posse quidam (*p*) arbitrantur.

Haec opinio, si
filius successor
Domini est,
non rejicitur.

2. Si filius patri, cujus vidua, materque successoris a Vasallo stuprum passa est, succedit; Vasallum, tali gravi delicto perpetrato, ulteriori feudi possessione indignum prorsus haberi posse, non temere inficiandum est; siquidem Dominus propter stuprum forori (§. XLVI. n. 3.) illatum Vasallo feudum adimere potest; quanto magis is, qui se cum matre Domini flagitiosis libidinibus conspurcaverit, a filio matris feudo spoliari potest.

XLVIII.

Vasallo propter
incestum feudum
adimi potest.

Eadem privatione condemnandus est Vasallus, qui obscenas horrendasque cum matre, vel filia, vel sorore, similive persona libidines exercuerit. Vasallus enim semper curare debet, ut tanquam honestus vir in curia Domini stare possit, sed ille, quem tam nefaria commixtione pollutum honestus quisque fugit averfaturque, non potest in curia Domini stare, & quomodo Jure Civili

(*l*) l. 8. ff. de Senat. l. 22. §. 1. & .bi Bart. ad Municip. l. 3. & ibid. Bart. C. de privil. Schol. (*m*) l. 22. in v. Lex enim. C. d. administ. tut. l. 1. l. 6. C. de fec. nupt. Nov. XXII. c. 20. (*n*) Paul. de Castro conf. 121. Thoming. decis. 28. n. 2. Clar. in §. stup. n. 5. (*o*) l. 3. §. 5. ff. de min. (*p*) Matth. ab Afflic. in §. si quis miles. l. f. 21. Rosenth. c. 10. concl. 51. Sonsb. p. 12. n. 6. Borch. c. 8. n. 96. Schrad. p. 9. c. 2. n. 5.

Civili omnium bonorum ademtionem (q) dignus censetur; sic Jure feudali a feudo (r) exterminari posse, ferme non dubitandum est.

XLIX.

Admodum crudelis leoninaque natura indutus est, qui malitioso modo bonis fratris inhians, in sanguinem ejus faevit, eumque e medio tollit, ut, nece fratris, ejus haereditatis potiri queat. Atque adeo Vasallo, ejusmodi detestabili scelere contaminato, qui in curia Domini amplius stare nequit, feudum (s) auferri potest.

Vasallus, qui fratrem suum interfecit, poena amissionis feudi feritur.

2. Species parricidii in citato textu indicatur, sed ad parricidium sub comminatione amissionis feudi in genere prohibitum (t) trahi potest. Verba enim, si interfecerit fratrem, ut totam haereditatem habeat; non restrictionis, sed magis dolosi culposique parricidii exempli gratia addita censeri possunt.

Ampliatio.

L.

Dominus & Vasallus communi fidei vinculo sunt (u) conjuncti, atque adeo Dominus (x) conjux Vasalli appellatur. Qui ergo Vasallum Domini injuria damnoque afficit, ipsum Dominum laceffere censetur. Vasallus autem Convasallo, quem tradit, seu prodit, magnum malum, Dominoque magnam injuriam, a qua (§. XXVII.) abstinere debet, infert. Idcirco Vasallo proditori seu traditori convasalli, feudum (y) eripi potest.

Vasallus, qui convasallum tradit feudum amittit.

E

LI. Va-

(q) Auth. incest. nupt. C. d. incest. nupt. Nov. 12. c. 1° (r) arg. 2. f. 56. 2. f. 24. sed quia natura conf. Hartm. Pist. sing. obs. 189. n. 48. Wesenb. d. feud. c. 16. n. 52. (s) 2. f. 37. add. l. 134. §. 1. de R. J. (t) arg. 1. f. 5. §. item si fratrem 2. f. 24. §. denique. Struv. S. J. F. c. XV. aph. 10. n. 1. (u) 2. f. 26. §. Domino 2. f. 47. (x) 2. f. 58. (y) 2. f. 37. trad. hom. sive Vasall. add. cit. Aut. c. XV. aph. 10. n. 2.

L I.

Propter crimen laesae majestatis, cuius Vassallus reus est, feudum Domino aperitur.

Vassallus Domino contra Imperatorem vel Regem tanquam Dominum supremum (§. XVI.) non assistere debet, sive vero immediate, sive mediate contra Imperatorem vel Regem agit, est reus criminis laesae majestatis. Ob hoc autem crimen bona fisco (z) addicuntur; nec adeo immerito, ut allodialia bona superiori Domino sive fisco, ita feuda Domino immediato (a) obvenient: id quod (b) Capitulationibus Caesareis praecipue Statibus Imperii provisum est.

Hoc crimen & poena extenduntur.

2. Crimen laesae majestatis contra Electores Imperii, qui membra Caesarei Majestatici corporis sunt (c) commissum, & pacis (d) publicae violatio, huc referri potest.

L II.

Disquiritur, num ex causis exhaeredationis, donationis revocationis, matrimoniique dissolutione, ad causas amissionis feudi semper concludi possit.

Quamvis, indole naturae rerum peculiari probe perspecta, plures in legibus factae sint determinationes; effici tamen non potuit, ut omnes singulaeque causae, quae in vita humana contingere possint, lege speciali definirentur. Atque adeo plurima negotia, Judicis, qui eorum naturam, & quid rationi & legibus ratiocinio instituto conveniat, aestimare debeat, prudentiae relicta sunt. Nec aliter in nostro Jure feudali comparatum est. Multae causae, propter quas Vassalli feudo cadere possint, ibi

(z) l. 5. C. ad L. Jul. maj. Nov. 134. c. ult. 2. f. 56. Nem. Carol. art. 218. (a) v. Schrad. p. 9. c. 8. n. 18. Rosenthal. c. 35. Vult. c. 11 n. 17. (b) in aliis cap. & Car. VI. Imp. Aug. art. 21. Wir gereden und versprechen auch, daß wir Churfürsten, Fürsten und Stände des Reichs. (c) Aur. Bull. t. 24. (d) P. P. A. 1594. Worm. & 1548. Aug. Vind. sub tit. die Poen der Friedbrecher, und die Leben, so viel der Ueberfahrer gebraucht, dem Lehns Herrn versallen seyn, &c. (e) l. 10. ff. d. ll.

ibi leguntur, sed tamen non omnes legitimo modo (f) determinatae sunt. Multi quidem Feudistae, multas causas ex eis, quibus filius (g) exhaereditari, donatio (h) revocari, matrimonium Jure Civili (i) dissolvi possit (k) petitas esse, legentes, (l) statuunt, easdem causas, quibus filiorum exhaereditatio, donationis revocatio, matrimonii dissolutio procedat, in feudi privatione infurgere. Sed num illorum opinio recipienda sit, optimo jure dubitare licet. Verum enim vero allegata verba tantum ostendunt, causas privationis feudi recensitas aequitati juris non tantum naturalis, verum etiam civilis respondere, & quandam cum causis exhaereditationis, donationis revocationis, matrimoniique dissolutione convenientiam habere, nec autem ansam ex illis ad causas privationis feudi semper concludendi suppeditare. Siquidem adulterium est causa, quae divortium operetur; propter adulterium vero vel stuprum, cum uxore Domini, aliisque foeminis, eum consanguinitate vel affinitate (§. XLVI. n. 1. & 3.) attingentibus, non commissum, nec cum incestu (§. XLVIII.) conjunctum, propterque homicidium nisi in propinquum sanguinem (§. XLIX. n. 1. & 2.) perpetratum, etiamsi Vassallus fratrem Domini (m) interfecerit, feudum non amittitur.

LIII.

Quae nunc enumeravimus, sunt delicta, amissione feudi regulariter expianda. Nemo autem, cum (§. III.) diximus, nos recta propriaque feuda intelligere, feudum emittitum a natura feudorum plane recedere, neque, ut

Sequuntur quaedam annotationes. Feudum emittitum rectis feudis accensetur.

E 2 alia,

(f) 2. f. 23. (g) Nov. 115. c. 3. (h) l. ult. C. de rev. don. (i) l. 8. C. de repud. (k) 2. f. 24. v. praed. mod. (l) v. Borch. c. 8. n. 132. Rosenth. c. 10. n. 5. (m) 2. f. 57.

alia, amitti posse arbitretur. Quanquam enim pleraque ferme feuda pecunia hodie comparantur, vel comparata possidentur; communem tamen feudi naturam retinent, propriisque feudis (*n*) accensentur. Interveniente enim pecunia non definit esse beneficium, a quo feuda (*o*) proficiscuntur, nec omne beneficium est prorsus (*p*) gratuitum, ac venditio donationis causa (*q*) fieri potest, praesertim ubi benevolentia praeponderat, & Domini feuda, ut recta feuda concedunt.

LIV.

Quando Universitas, tanquam Vasallus considerata, renovationem investiturae petere debet.

Si feudum universitas tenet, non quidem ea mutatio, quae alias (§. VIII.) in Vasallo obtinet, contingere potest, quia universitas immortalitatis imaginem prae se (*r*) fert; tamen, ut quasi mutatio in Vasallo contigisse videatur, certus annorum numerus nonnunquam (*s*) poni solet, quibus elapsis renovatio investiturae peti debet.

LV.

Propter renovationem investiturae, legitimo tempore, non petitam, Vasallus non semper punitur.

Quanquam ommissio renovationis investiturae intra annum & diem non petitae Jure feudali poena amissionis feudi (§. XIII.) coercetur; non raro tamen (*t*) observatur, Vasallum ob renovationem investiturae neglectam non feudo privari, sed, culpa condonata, aliam poenam sustinere debere.

LVI. Va-

(*n*) arg. 2. f. 12. v. quod si. add. Zas. epit. feud. p. 12. n. 19. Mynsinger. 1. obs. 73. Schrad. p. 2. c. 4. n. 55. 73. Hart. Pist. l. 2. q. 34. n. 8. & 38. 47. Cuj. 1. feud. 1. §. not. Rosenth. c. 2. §. 36. Boccr. d. qual. & diff. feud. c. 5. n. 36. (*o*) 2. f. 23. (*p*) l. 3. §. fin. ff. d. obs. parent. (*q*) l. 38. ff. d. contrah. emt. (*r*) l. 76. d. jud. l. 16. d. usufr. l. 6. d. ann. leg. (*s*) Hart. 2. pract. obs. 14. (*t*) Andr. d'Ifern. ad r. f. 22. Matt. de Affl. in §. praeterea si quis 2. f. 55. Vultej. l. 1. de feud. c. 4. n. 24.

LVI.

Vasallum, Domino suo bellum alteri non sine justa causa inferenti, servitia militaria (§. XIV. & seqq.) praestare oportet. Id quod in bello, contra exterum gerendo, obtinere potest. Cum autem Dominus, Germanico Imperio subiectus, bello alium in ejusdem complexione comprehensum infestet: licet justam causam (u) habeat saluberrimam pacis publicae constitutionem violat atque in sua causa culpa reum se reddit. Post *χειροδυνας* enim abolitionem omnes controversiae competenti iudicio decidendae (x) tradi debent. Hinc mihi persuasum est, in ejusmodi belli illatione, Vasallorum servitia militaria, quamdiu haec constitutio durat, non praesto esse debere.

Si Dominus Germanico Imperio subiectus alii ad idem Imperium pertinenti bellum inferat, Vasallus servitia recusare potest.

LVII.

Si servitia militaria cessant, & feuda vel de bonis emphyteuticis vel censiticis participant, ut loco servitiorum certa quotannis vel quodam annorum spatio pensio (y) praestari debeat, Multi, pensio servitiis aequiparata si statuto conventoque tempore non solvatur, feudum Domino committi existimant.

Pensio loco servitiorum iusto tempore solvi debet.

LVIII.

Cum Imperatorem vel Regem, contra quem nulla auxilia praestanda sunt, speciatim (§. XVI. L.) eximant Leges; Doctrina, quae variis Theologorum & Juristarum sententiis, Jurisque Publici dogmatibus (z) suffulta, in quibusdam causis libertatem contra Imperatorem, cujus

Doctrina de bello contra Imperatorem in quibusdam causis gerendo circumspecta esse debet.

E 3

Maje-

(u) v. Kemmerich. Intr. ad J. P. L. II. c. V. §. 12. (x) conf. R. I. 1548. §. 17. & seq. add. Nost. Imp. Aug. Capit. §. XVI. Wir wollen die Justiz. (y) v. Zas. in epit. feud. p. 22. n. 32. Borch. c. 4. n. 35. (z) v. Hordl. T. II. L. I. §. 2. Seckend. H. L. II. §. 48. & 55. L. III. §. 32. Goldast. in Polit. Imp. p. 29.

Majestas sancta atque inviolabilis esse debet, arma gerendi, Vasallis non sublatam esse vult, ad cautum, circumspectumque examen revocanda est.

LIX.

Propter raram
Dominorum
excommunica-
tionem Vasalli
servitiis raro
solvuntur.

Vasallus, Domino anathematis vinculo innodato, a servitiis liber (§. XVI.) redditur; sed quia non parva pars Ecclesiae Romanae obsequio se subtrahit, atque etiam ii, qui Sedi Romanae adhuc obtemperant, Summis Pontificibus temporis rationem habentibus, excommunicatione perraro feriuntur, nisi gravissimae causae circumstantiaeque fulmen requirunt; Vasalli eo nomine immunitatem a servitiis, ratione religionis, vel neutiquam vel rarissime consequuntur.

LX.

Propter negle-
ctum Domini
in alienatione
consensum Va-
salus saepe non
punitur.

Alienatio sub feudi amissionis comminatione (§. XXX. XXXII.) est prohibita; sed tamen saepe animadvertitur feudi privationem, neglecto in feudi alienatione Domini consensu, non semper (a) procedere.

LXI.

Conclusio.

Haec sunt, quae de hac materia impraesentiarum visum fuit edisserere. Multa vero & varia quidem adhuc inferi potuissent; sed quibusdam rationibus forsitan suadentibus, prolixiorem accuratioremque tractationem alio tempore suscipiam. Interea vero B. L. ut supra rogavi, si quaedam a me dicta tuae meliori cognitioni non congruere deprehenderis, non rigorosum, adhuc peto, censorem Te geras, sed conatibus meis faveas.

COROL.

(a) v. Zas. p. 9. n. 22. Curt. Jun. conf. 158. n. 2. Klock. d. contr. c. 8 n. 78. Hart. Pift. obs. 230. n. 9. add. Carpz. l. 5. respons. 51. n. 1. & seqq.

COROLLARIA

ut vulgo appellantur.

I.

In proprio parricidio non transigere licet.

II.

Remedium l. 2. C. de resc. vend. non solum venditori, sed etiam emtori competit.

III.

Usurae sunt licitae.

IV.

Filiusfamilias Scto Macedoniano non renuntiare potest.

179

D
V
P. 244.
S
G

1790

COROLLARIA

et vulgo appellatur.

I.

In proprio paritibus non transgredere licet.

II.

Remedium I. a C. de reg. vend. non so-
lum ventis, sed etiam emtori con-
petit.

III.

Utique sunt licitae.

IV.

Famulatus Scto Machoniano non re-
mittere potest.

Altdorf, Diss., 1732-34

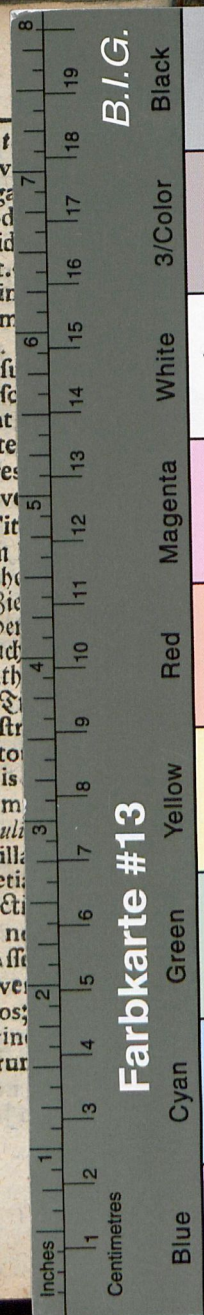
ULB Halle 3
005 844 55X

W 18 kat 12

B.I.G.

Farbkarte #13

Black

3/Color

White

Magenta

Red

Yellow

Green

Cyan

Blue

5. 1734, 3a 19

Q. D. B. V.
TATIO INAVGVRALIS IVRIDICA
DE
SALLORVM
DELICTIS
SIONEM FEVDORVM
NGERENTIBVS
QVAM
VTHORITATE ET CONSENSV
MAGNIFICI
TORVM ORDINIS
IN
TA ACADEMIA ALTORFINA
RO LICENTIA
AS IN VTROQVE IVRE
ATES PRIVILEGIAQVE LEGITIME
CAPESSENDI
CAE ET SOLEMNI DISQVISITIONI
EXPONET
HVS CONRADVS SCHVLER
NORIMBERGENSIS
D. IVLII ANNO MDCCXXXIV.
ERIS MAGNI DANIELIS MEYERI.

